tul Babilonului la Ribla, în ţara Hamatului; şi el a rostit o hotă-
10 rîre împotriva lui. Împăratul Babilonului a pus să junghie pe fiii
lui Zedechia în faţa lui; a pus să taie la Ribla şi pe toate căpete-
11 niile lui Iuda. Apoi a pus să scoată ochii lui Zedechia, şi a pus să-l
lege cu lanţuri de aramă. Apoi împăratul Babilonului l-a dus la Ba-
bilon, şi l-a ţinut în temniţă pînă în ziua morţii lui.
12 In ziua a zecea a lunii a cincea, în al douăsprezecelea an al
domniei lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului,—a venit la Ierusa-
lim Nebuzaradan, căpetenia străjerilor, care era în slujba împăratului
13 Babilonului. El a ars casa Domnului, casa împăratului, şi toate casele
Ierusalimului; a dat foc tuturor caselor mai mari.
14 Toată oastea Haldeilor, care era cu căpetenia străjerilor, a dă-
rîmat de asemenea toate zidurile dimprejurul Ierusalimului.
15 Nebuzaradan, căpetenia străjerilor, a luat prinşi de război o
parte din cei mai săraci din popor, pe acela din popor cari rămă-
seseră în cetate, pe ceice se supuseseră împăratului Babilonului,
16 cealaltă rămăşiţă a mulţimii. Totuş Nebuzaradan, căpetenia străje-
rilor, a lăsat ca vieri şi ca plugari pe unii din cei mai săraci din ţară.
17 Haldeii au sfărîmat stîlpii de aramă cari erau în casa Domnului,
temeliile, marea de aramă care era în casa Domnului, şi toată arama
18 lor au dus-o în Babilon. Au luat oalele, lopeţile, cuţitele, potirele,
19 ceştile şi toate uneltele de aramă cu cari se făcea slujba. Căpetenia
străjerilor a mai luat şi lighenele, tămîietoarele, potirele, cenuşa-
rele, sfeşnicele, ceştile şi paharele, tot ce era de aur şi ce era de
20 argint. Cei doi stîlpi, marea, şi cei doisprezece boi de aramă cari
slujeau drept temelie, şi pe cari-i făcuse împăratul Solomon pentru
casa Domnului toate aceste unelte de aramă aveau o greutate
21 care nu se putea cîntări. Inălţimea unuia din stîlpi erau de optspre-
zece coţi, şi un fir de doisprezece coţi îl cuprindea; era gol şi gros
22 de patru degete; deasupra lui era un coperiş de aramă, şi înăl-
ţimea unui coperiş era de cinci coţi; împrejurul coperişului era o
reţea şi rodii, toate de aramă; tot aşa era şi al doilea stîlp, şi avea
23 şi el rodii. Erau nouăzeci şi şase de rodii de fiecare parte, şi toate
rodiile dimprejurul reţelei erau în număr de o sută.
24 Căpetenia străjerilor a luat pe marele preot Seraia, pe Ţefania,
25 al doilea preot, şi pe cei trei uşieri. Şi din cetate a luat pe un famen,
care avea supt porunca lui pe oamenii de război, şapte oameni din
ceice făceau parte din sfetnicii împăratului şi cari au fost găsiţi în
cetate, apoi pe logofătul căpeteniei oştirii, care era însărcinat să
scrie la oaste poporul din ţară, şi şaşezeci de oameni din poporul
26 ţării, cari se aflau în cetate. Nebuzaradan, căpetenia străjerilor, i-a
27 luat şi i-a dus la împăratul Babilonului la Ribla. Impăratul Babilonului
i-a lovit şi i-a omorît la Ribla în ţara Hamatului.
28 Astfel a fost dus rob Iuda departe de ţara lui. Iată poporul pe
care l-a dus Nebucadneţar în robie: în al şaptelea an: trei mii două-
29 zeci şi trei de Iudei; în al optsprezecelea an al lui Nebucadneţar, a
30 luat din Ierusalim opt sute treizeci şi doi de inşi; în al douăzeci şi
treilea an al lui Nebucadneţar, Nebuzaradan, căpetenia străjerilor, a
luat şapte sute patruzeci şi cinci de Iudei; de toţi: patru mii şase
sute de inşi.

(§ 2. 2 Impărati 25. 27-30.)

31 In al treizeci şi şaptelea an al robiei lui Ioiachin, împăratul lui
Iuda, în a douăzeci şi cincea zi a lunii a douăsprezecea, Evil-Mero-
dac, împăratul Babilonului, în anul întîi al domniei lui, a înălţat
32 capul lui Ioiachin, împăratul lui Iuda, şi l-a scos din temniţă. I-a
vorbit cu bunătate, şi i-a aşezat scaunul lui de domnie mai pe sus
33 de scaunul de domnie al împăraţilor cari erau cu el la Babilon. A
pus să-i schimbe hainele de temniţă şi Ioiachin a mîncat totdeauna
34 la masa împăratului în tot timpul vieţii sale. Impăratul Babilonului
a purtat grijă necotenit de hrana lui zilnică, pînă în ziua morţii lui,
în tot timpul vieţii sale.

PLÎNGERILE LUI IEREMIA

(Ieremia 8. 21, 22; 9. 1. Psalmul 74; 79; 88; 137).

Nenorocirile Ierusalimului, (Plîngerile 2; 4. Psalmul 79).

1 Vai! Cum stă părăsită acum, cetatea aceasta atît de plină de
popor altă dată! A rămas ca o văduvă! Ea, care altă dată era mare
între neamuri, fruntaşă printre state, a ajuns roabă astăzi!
2 Plînge amarnic noaptea, şi-i curg lacrămi pe obraji. Niciunul
din toţi cei ce o iubeau n'o mîngîie; toţi prietenii ei au părăsit-o,
şi i s'au făcut vrăjmaşi.
8 Iuda a plecat în pribegie, din pricina apăsării şi muncilor grele.
Locuieşte în mijlocul neamurilor, şi nu găseşte odihnă! Toţi prigo-
nitorii lui l-au ajuns tocmai cînd îi era mai mare strîmtorarea.
4 Drumurile Sionului sînt triste, căci nimeni nu se mai duce la
sărbători, toate porţile lui sînt pustii, preoţii lui oftează; fecioarele
lui sînt mîhnite, şi el însuş este plin de amărăciune.
5 Asupritorii lui sar biruitori, vrăjmaşii lui sînt mulţămiţi. Căci
Domnul l-a smerit, din pricina mulţimii păcatelor lui; copiii lui au
mers în robie înaintea asupritorului.
6 S'a dus dela fiica Sionului toată podoaba ei. Căpeteniile ei au
ajuns ca nişte cerbi cari nu găsesc păşune, şi merg fără putere
înaintea celui ce-i goneşte.
7 In zilele necazului şi ticăloşiei lui, Ierusalimul îşi aduce aminte
de toate bunătăţile de cari a avut parte din zilele străbune; cînd a
căzut poporul lui în mîna asupritorului, nimeni nu i-a venit în aju-
tor, iar vrăjmaşii se uitau la el şi rideau de prăbuşirea lui.
8 Greu a păcătuit Ierusalimul! De aceea a ajuns de scîrbă. Toţi
cei ce-l preţuiau îl dispreţuiesc acum, văzîndu-i goliciunea, şi el în-
suş se întoarce în altă parte şi oftează.
9 Necurăţia sta lipită pe poala hainei lui, şi nu se gîndea la sfîr-
şitul său. A căzut greu de tot. Nimeni nu-l mîngîie.— „Vezi-mi ticălo-
şia, Doamne, căci iată ce semeţ este vrăjmaşul!"—
10 Asupritorul a întins mîna la tot ce avea el mai scump; ba încă
a văzut cum, în locaşul lui cel sfînt, au intrat neamurile cărora Tu
le poruncisei să nu intre în adunarea Ta!
11 Tot poporul lui caută pîne suspinînd; şi-au dat lucrurile scumpe
pe hrană, numai ca să-şi ţină viaţa. „Uită-Te, Doamne, şi priveşte
cît de înjosit sînt"!
12 O! voi, cari treceţi pe lîngă mine, priviţi şi vedeţi dacă este
vre o durere ca durerea mea, ca durerea cu care m'a lovit Dom-
nul în ziua mîniei Lui aprinse!
13 Mi-a asvîrlit de sus în oase un foc care le arde; mi-a întins un
laţ supt picioare, şi m'a dat înapoi. M'a lovit cu pustiire şi o lince-
zeală de toate zilele!
14 Mîna Lui a legat jugul nelegiuirilor mele, cari stau împletite şi
legate de gîtul meu. Mi-a frînt puterea. Domnul m'a dat în mîinile
celora, cărora nu pot să le stau împotrivă.
15 Domnul a trîntit la pămînt pe toţi vitejii din mijlocul meu; a
strîns o oştire împotriva mea, ca să-mi prăpădească tineretul; ca
16 în teasc a călcat Domnul pe fecioara, fiica lui Iuda. De aceea plîng,
îmi varsă lacrămi ochii, căci s'a depărtat dela mine Cel ce trebuia
să mă mîngîie, Cel ce trebuia să-mi învioreze viaţa; fiii mei sînt
17 zdrobiţi, căci vrăjmaşul a biruit.— Sionul întinde mîinile rugător, şi
nimeni nu-l mîngîie. Domnul a trimes împotriva lui Iacov dejur îm-
prejur vrăjmaşi; Ierusalimul a ajuns de batjocură în mijlocul lor.—
18 Domnul este drept, căci m'am răzvrătit împotriva poruncilor Lui.
Ascultaţi, toate popoarele, şi vedeţi-mi durerea! Fecioarele şi tinerii
19 mei s'au dus în robie. Mi-am chemat prietenii, dar m'au înşelat,
preoţii şi bătrînii mei au murit în cetate, căutînd hrană, ca să-şi ţină
viaţa."
20 „Doamne, uită-Te la necazul meu. Lăuntrul meu fierbe. Mi s'a
întors inima în mine, căci am fost neascultător. Afară sabia m'a
lăsat fără copii, în casă moartea.

21 M'au auzit suspinînd, dar nimeni nu m'a mîngîiat; Toţi vrăj-
maşii mei, cînd au aflat de nenorocirea mea, s'au bucurat că Tu ai
22 adus-o; dar vei aduce, vei vesti ziua cînd şi ei vor fi ca mine. Adu
toată răutatea lor înaintea Ta, şi fă-le cum mi-ai făcut mie, pentru
toate fărădelegile mele! Căci suspinurile mele sînt multe, şi inima
îmi este bolnavă."

Jalea Ierusalimului. (1 Im. 9. 6-9. 2 Im. 21.12-15. Ier. 19. Plîn. 1; 4. Ap. 6. 17.)

2 Vai! în ce întunecime a aruncat Domnul, în mînia Lui, pe
fiica Sionului. A asvîrlit din cer pe pămînt podoaba lui Israel, şi
nu Şi-a mai adus aminte de scaunul picioarelor Lui, în ziua mîniei Lui!
2 Domnul a nimicit, fără milă, toate locuinţele lui Iacov. In urgia
Lui, a dărîmat întăriturile fiicei lui Iuda, şi le-a prăvălit la pămînt;
a făcut de ocară împărăţia şi căpeteniile ei.
3 In mînia Lui aprinsă, a doborît toată puterea lui Israel; Şi-a
tras înapoi dela el dreapta, înaintea vrăjmaşului, şi a aprins în Iacov
o văpaie de foc care mistuieşte toate dejurîmprejur.
4 Şi-a încordat arcul ca un vrăjmaş, Şi-a ridicat dreapta ca un a-
supritor, şi a prăpădit tot ce era plăcut privirilor, Şi-a vărsat ca un
foc urgia peste cortul fiicei Sionului.
5 Ca un vrăjmaş a ajuns Domnul, a nimicit pe Israel, i-a dărîmat
toate palatele, i-a prăbuşit întăriturile, şi a umplut pe fiica lui Iuda
de jale şi suspin.
6 I-a pustiit cortul sfînt ca pe o grădină, a nimicit locul adunării
sale; Domnul a făcut să se uite în Sion sărbătorile şi Sabatul, şi,
în mînia Lui năpraznică a lepădat pe împărat şi pe preot.
7 Domnul Şi-a dispreţuit altarul, Şi-a lepădat locaşul Său cel sfînt.
A dat în mîinile vrăjmaşului zidurile palatelor Sionului; au răsunat
strigătele în casa Domnului, ca într'o zi de sărbătoare.
8 Şi-a pus de gînd Domnul să dărîme zidurile fiicei Sionului; a
întins sfoara de măsurat, şi nu Şi-a tras mîna pînă nu le-a nimicit.
A cufundat în jale întăritura şi zidurile, cari nu mai sînt, toate, de-
cît nişte dărîmături triste.
9 Porţile îi sînt cufundate în pămînt; i-a nimicit şi rupt zăvoa-
rele. Impăratul şi căpeteniile sale sînt între neamuri. Lege nu mai au,
şi chiar proorocii nu mai primesc nici o vedenie dela Domnul.
10 Bătrînii fiicei Sionului şed pe pămînt şi tac; şi-au presărat ţă-
rînă pe cap, s'au încins cu saci; fecioarele Ierusalimului îşi pleacă
la pămînt capul.
11 Mi s'au stors ochii de lacrămi, îmi fierb măruntaiele, mi se
varsă ficatul pe pămînt, din pricina prăpădului fiicei poporului meu,
din pricina copiilor şi pruncilor de ţîţă leşinaţi pe uliţele cetăţii.
12 Ei ziceau către mamele lor: „Unde este pîne şi vin?" Şi cădeau
leşinaţi ca nişte răniţi pe uliţele cetăţii, îşi dădeau sufletul la piep-
tul mamelor lor.
13 „Cu ce să te îmbărbătez şi cu ce să te asemăn, fiica Ierusali-
mului? Cu cine să te pun alături, şi cu ce să te mîngîi, fecioară,
fiica Sionului? Căci rana ta este mare ca marea: cine va putea să
te vindece?
14 Proorocii tăi ţi-au proorocit vedenii deşarte şi amăgitoare, nu
ţi-au dat pe faţă nelegiuirea, ca să abată astfel robia dela tine, ci
ţi-au făcut proorocii mincinoase şi înşelătoare.
15 Toţi trecătorii bat din palme asupra ta, şuieră şi dau din cap în-
potriva fiicei Ierusalimului, şi zic: „Aceasta este cetatea despre
care se zicea că este cea mai frumoasă, şi bucuria întregului pă-
16 mînt?" Toţi vrăjmaşii tăi deschid gura împotriva ta, fluieră, scriş-
nesc din dinţi, şi zic: „Am înghiţit-o!" „Da, aceasta este ziua pe
care o aşteptam, am ajuns-o şi o vedem!"
17 Domnul a înfăptuit ce hotărîse, a împlinit cuvîntul pe care-l so-
rocise de multă vreme, a nimicit fără milă; a făcut din tine bucuria
vrăjmaşului, a înălţat tăria asupritorilor tăi!
18 Inima lor strigă către Domnul... Zid al fiicei Sionului, varsă zi

şi noapte şiroaie de lacrămi! Nu-ţi da niciun răgaz, şi ochiul tău
19 să n'aibă odihnă! Scoală-te şi gemi noaptea cînd încep străjile!
Varsă-ţi inima ca nişte apă, înaintea Domnului! Ridică-ţi mîinile spre
El pentru viaţa copiilor tăi, cari mor de foame la toate colţurile uli-
ţelor!
20 Uită-Te, Doamne, şi priveşte: cui i-ai făcut Tu aşa? Să mă-
nînce oare femeile rodul pîntecelui lor, pruncii desmierdaţi de mî-
nile lor? Să fie măcelăriţi oare preoţii şi proorocii în locaşul cel
21 sfînt al Domnului? Copiii şi bătrînii stau culcaţi pe pămînt în uliţe;
fecioarele şi tinerii mei au căzut ucişi de sabie; i-ai ucis, în ziua
mîniei Tale, şi i-ai jungheat fără milă.
22 Ai chemat groaza din toate părţile peste mine, ca la o zi
de sărbătoare. In ziua mîniei Domnului, n'a scăpat unul şi n'a ră-
mas cu viaţă. Pe cei îngrijiţi şi crescuţi de mine, mi i a nimicit vrăj-
maşul!"

Suferinţe şi mîngîieri. (§ 1. Iov 16. 6-16; 19. 5-21. Psalmul 88; 102. 1-12.)

3 2 Eu sînt omul care a văzut suferinţa supt nuiaua urgiei Lui. El
3 m'a dus, m'a mînat în întunerec, şi nu în lumină. Numai împotriva
mea îşi întinde şi îşi întoarce mîna, toată ziua.
4,5 Mi-a prăpădit carnea şi pielea, şi mi-a zdrobit oasele. A făcut zid
6 împrejurul meu, şi m'a înconjurat cu otravă şi durere. Mă aşează
7 în întunerec, ca pe cei morţi pentru totdeauna. M'a înconjurat cu
8 un zid, ca să nu ies; m'a pus în lanţuri grele. Să tot strig şi să tot
9 cer ajutor, căci El tot nu-mi primeşte rugăciunea. Mi-a astupat
10 calea cu pietre cioplite, şi mi-a strîmbat cărările. Mă pîndeşte ca
11 un urs şi ca un leu într'un loc ascuns. Mi-a abătut căile, şi apoi s'a
12 aruncat pe mine, şi m'a pustiit. Şi-a încordat arcul, şi m'a pus
13 ţintă săgeţii Lui. In rărunchi mi-a înfipt săgeţile din tolba Lui.
14 Am ajuns de rîsul poporului meu, şi toată ziua sînt pus în cîntece de
15 batjocură de ei. M'a săturat de amărăciune, m'a îmbătat cu pelin.
16,17 Mi-a sfărîmat dinţii cu pietre, m'a acoperit cu cenuşă. Mi-ai
18 luat pacea, şi nu mai cunosc fericirea. Şi am zis: „S'a dus puterea
mea de viaţă, şi nu mai am nici o nădejde în Domnul."

(§ 2. Mica 7. 7-10. Psalmul 42. 7-12; 77. 2-14; 130.)

19 „Gîndeşte-Te la necazul şi suferinţa mea, la pelin şi la otravă!"
20,21 Cînd îşi aduce aminte sufletul meu de ele, este mîhnit în mine. Iată
ce mai gîndesc în inima mea, şi iată ce mă face să mai trag nădejde:
22 Bunătăţile Domnului nu s'au sfîrşit, îndurările Lui nu sînt la
23 capăt, ci se înoiesc în fiecare dimineaţă. Şi credincioşia Ta este atît
24 de mare! „Domnul este partea mea de moştenire", zice sufletul meu;
de aceea nădăjduiesc în El.
25 Domnul este bun cu cine nădăjduieşte în El, cu sufletul care-L
26,27 caută. Bine este să aştepţi în tăcere ajutorul Domnului. Este bine
pentru om să poarte un jug în tinereţa lui.
28 Să stea singur şi să tacă, pentrucă Domnul i l-a pus pe grumaz
29,30 să-şi umple gura cu ţărînă, şi să nu-şi peardă nădejdea; să dea obra-
zul celui ce-l loveşte, şi să se satură de ocări.
31,32 Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna. Ci, cînd mîhneşte pe
33 cineva, Se îndură iarăş de el, după îndurarea Lui cea mare: căci
El nu necăjeşte cu plăcere, nici nu mîhneşte bucuros pe copiii oa-
menilor.
34 Cînd se calcă în picioare toţi prinşii de război ai unei ţări,
35,36 cînd se calcă dreptatea omenească în faţa Celui Prea Inalt, cînd este
nedreptăţit un om în pricina lui, nu vede oare Domnul?
37,38 Cine a spus şi s'a întîmplat ceva fără porunca Domnului? Nu
39 iese oare din gura Celui Prea Inalt răul şi binele? De ce să se
plîngă omul cît trăieşte? Fiecare să se plîngă mai bine de păca-
tele lui!

(§ 3. 1 Impărati 8. 46-51. Deuteronom 4. 29-31.)

40 Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm, şi să ne

41 Întoarcem la Domnul. Să ne înălțăm și inimile cu mîinile spre Dum-
42 nezeu din cer, zicînd: Am păcătuit, am fost îndărătnici, și nu ne-ai
iertat"!
43 În mînia Ta, Te-ai ascuns, și ne-ai urmărit, ai ucis fără milă.
44 Te-ai învălult într'un nor, ca să nu străbată la Tine rugăciunea
45 noastră. Ne-ai făcut de batjocură și de ocară printre popoare.
46,47 Toți vrăjmașii noștri deschid gura împotriva noastră. De groază
48 și de groapă am avut parte, de prăpăd și pustiire. Șivoaie de apă
îmi curg din ochi din pricina prăpădului fiicei poporului meu.

(§ 4. Ieremia 18. 3-23; 38. 4-23. Psalmul 69; 142.)

49,50 Mi se topește ochiul în lacrămi, necurmat și fără răgaz, pănăce
51 Domnul va privi din cer și va vedea. Mă doare ochiul de plîns
pentru toate fiicele cetății mele.
52,53 Cei ce mă urăsc fără temei, m'au gonit ca pe o pasăre. Voiau
să-mi nimicească viața într'o groapă, și au aruncat cu pietre în mine.
54 Mi-au năvălit apele peste cap și ziceam: „Sînt perdut!"
55,56 Dar am chemat Numele Tău, Doamne, din fundul gropii. Tu mi-ai
auzit glasul: „Nu-Ți astupa urechea la suspinurile și strigătele mele".
57 În ziua cînd Te-am chemat, Te-ai apropiat, și ai zis: „Nu te teme!"
58 Doamne, Tu ai apărat pricina sufletului meu, mi-ai răscumpărat
59,60 viața! Doamne, ai văzut apăsarea mea: fă-mi dreptate. Ai văzut
toate răzbunările lor, toate uneltirile lor împotriva mea.
61 Doamne, le-ai auzit ocările, toate uneltirile împotriva mea,
62 cuvîntările protivnicilor mei, și planurile pe cari le urzeau în fiecare
63 zi împotriva mea. Uită-Te cînd stau ei jos sau cînd se scoală. Eu
sînt cîntecul lor de batjocură.
64,65 Răsplătește-le, Doamne, după faptele mîinilor lor! Impetrește-le
66 inima, și aruncă blestemul Tău împotriva lor! Urmărește-i, în mînia
Ta, și șterge-i de supt ceruri, Doamne!"

Plîngere asupra soartei poporului. (Plîn. 1; 2. Rom. 2. 2-5. Gal 6. 7.)

4 Vai! cum s'a înegrit aurul, și cum s'a schimbat aurul cel curat!
Cum s'au risipit pietrele sfîntului locaș pela toate colțurile ulițelor!
2 Cum sînt priviți acum fiii Sionului, cei aleși și prețuiți ca aurul
curat altă dată, cum sînt priviți acum, vai! Ca niște vase de pămînt,
și ca o lucrare făcută de mîinile olarului!
3 Chiar și șacalii își apleacă țîța, și dau să sugă puilor lor; dar
fiica poporului meu a ajuns fără milă ca struții din pustie. Limba
4 sugătorului i se lipește de cerul gurii, uscată de sete; copiii cer
pîne, dar nimeni nu le-o dă.
5 Celce se hrăneau cu bucate alese, leșină pe uliță. Celce fuseseră
crescuți în purpură se bucură acum de o grămadă de gunoi!
6 Căci vina fiicei poporului meu este mai mare decît păcatul So-
domei, care a fost nimicită într'o clipă, fără să fi pus cineva mîna
pe ea.
7 Voievozii ei erau mai strălucitori decît zăpada, mai albi decît
laptele; trupul le era mai roș decît mărgeanul; fața le era ca safirul.
8 Dar acum înfățișarea le este mai negricioasă decît funinginea;
așa că nu mai sînt cunoscuți pe uliță, pielea le este lipită de oase,
uscată ca lemnul.
9 Celce pier uciși de sabie sînt mai fericiți decît celce pier de
foame, cari cad sleiți de puteri, din lipsa roadelor cîmpului!
10 Femeile, cu toată mila lor, își fierb copiii, cari le slujesc ca
hrană, în mijlocul prăpădului fiicei poporului meu.
11 Domnul Și-a sleit urgia, Și-a vărsat mînia aprinsă; a aprins în
Sion un foc, care-i mistuie temeliile.
12 Împărații pămîntului n'ar fi crezut, și nici unul din locuitorii
lumii n'ar fi crezut că protivnicul, care-l împresura, are să intre pe
porțile Ierusalimului.
13 Iată roada păcatelor proorocilor săi, a nelegiuirilor preoților săi,
cari au vărsat în mijlocul lui sîngele celor neprihăniți!

14 Rătăceau ca orbii pe uliță, mînjiți de sînge, așa că nimeni nu
putea să se atingă de hainele lor.
15 „Depărtați-vă, necuraților!" li se striga, „la o parte, la o parte,
nu vă atingeți de noi!" Cînd fugeau pribegind încoace și încolo,
16 printre neamuri, se spunea: „Să nu mai locuiască aici!" În mînia Lui
Domnul i-a împrăștiat și nu-Și mai îndreaptă privirile spre ei! Vrăj-
mașul n'a căutat la fața preoților, nici n'a avut milă de cei bătrîni.
17 Și acolo ni se sfîrșeau ochii, și așteptam zădarnic ajutor! Pri-
virile ni se îndreptau cu nădejde spre un neam, care totuș nu ne-a
izbăvit.
18 Ne pîndeau pașii, ca să ne împiedice să mergem pe ulițele noas-
tre; ni se apropia sfîrșitul, ni se împliniseră zilele.... Da, ne venise
sfîrșitul!
19 Prigonitorii noștri erau mai iuți de cît vulturii cerului. Ne-au
fugărit pe munți, și ne-au pîndit în pustie.
20 Suflarea vieții noastre, unsul Domnului, a fost prins în gropile
lor, el, despre care ziceam: „Vom trăi supt umbra lui printre nea-
muri."
21 „Bucură-te și saltă de bucurie, fiica Edomului, care locuiește în
țara Uț! Dar și la tine va trece potirul, și tu te vei îmbăta, și te
vei desgoli!
22 Fiica Sionului, nelegiuirea îți este ispășită: El nu te va mai tri-
mete în robie. Dar ție, fiica Edomului, îți va pedepsi nelegiuirea, și
îți va da pe față păcatele".

Relele de acum și aducerile aminte. (Psalmul 79. Isaia 8. 17.)

5 „Adu-Ți aminte, Doamne, de ce ni s'a întîmplat! Uită-Te și ve-
2 zi-ne ocara! Moștenirea noastră a trecut la niște străini, casele
3 noastre la cei din alte țări! Am rămas orfani, fără tată; mamele
4 noastre sînt ca niște văduve. Apa noastră o bem pe bani, și lem-
nele noastre trebuie să le plătim. Prigonitorii ne urmăresc cu îndîr-
5 jire, și cînd obosim, nu ne dau odihnă. Am întins mîna spre Egipt,
6 spre Asiria, ca să ne săturăm de pîne. Părinții noștri, cari au păcă-
7,8 tuit, nu mai sînt, iar noi le purtăm păcatele. Robii le stăpînesc, și
9 nimeni nu ne izbăvește din mîinile lor. Ne căutăm pîinea cu primejdea
10 vieții noastre, căci ne amenință sabia în pustie. Ne arde pielea ca un
cuptor, de frigurile foamei.
11 Au necinstit pe femei în Sion, pe fecioare în cetățile lui Iuda.
12 Mai marii noștri au fost spînzurați de mîinile lor; Bătrînilor nu le-a
13 dat nici o cinste. Tinerii au fost puși să rîșnească, și copiii cădeau
14 supt poverile de lemn. Bătrînii nu se mai duc la poartă, și tinerii
15 au încetat să mai cînte. S'a dus bucuria din inimile noastre, și jalea
16 a luat locul jocurilor noastre. A căzut cununa de pe capul nostru!
17 Vai de noi, căci am păcătuit! Dacă ne doare inima, dacă ni s'au în-
18 tunecat ochii, este din pricină că muntele Sionului este pustiit, din
19 pricină că se plimbă șacalii prin el. Dar Tu, Doamne, împărățești
pe vecie; scaunul Tău de domnie dăinuiește din neam în neam!
20 Pentruce să ne uiți pe vecie, și să ne părăsești pentru multă vreme?
21 Întoarce-ne la Tine, Doamne, și ne vom întoarce! Dă-ne iarăș zile
22 ca cele de odinioară! Să ne fi lepădat Tu de tot oare, și să Te fi
mîniat Tu pe noi peste măsură de mult?

EZECHIEL

(Exod 29. 43-46. Levitic 20. 22-24, 26. Apocalipsa 21. 3.)

Chemarea lui Ezechiel. (Ezechiel 10. Apocalipsa 4.)

1 În al treizecilea an, în a cincea zi a lunii a patra, pe cînd eram
între prinșii de război dela rîul Chebar, s'au deschis cerurile, și
2 am avut vedenii dumnezeiești. La a cincea zi a lunii — era în anul al
3 cincilea al robiei împăratului Ioiachin, — Cuvîntul Domnului a vorbit
lui Ezechiel, fiul lui Buzi, preotul, în țara Haldeilor, lîngă rîul Che-
bar; și acolo a venit mîna Domnului peste el.